

Bye-bye, London

2012 április 25. Flag

Szöveg méret

90
Mentés

- 0

Értékelés kiválasztása Még nincs értékelve

Mérték

Bár nem kis merészség kell manapság ahhoz, hogy az ember az olimpiai sportágakról nyilvánosan szólni merészkedjék, nagyon bízom abban, hogy az ide szakosodott kutakodó kommandók most a jól végzett munka édes gyümölcsein élvezkednek{...}

, avagy profilváltoztatáson törik a fejüket az új köztársaságielnök-jelölt szakmájához, múltjához, gimnáziumi különóráinak profiljához, családi állapotához, egészségügyi mutatóihoz, gyermekkori becenevéhez, szabadid?s tevékenységéhez, cip?- és gallérméreteihez, kedvenc sörmárkájához, fogyasztói szokásaihoz, esetleges elemi iskolai kihágásaihoz stb., stb. igazodva. Mindazonáltal nem törekszem a pontos adatokra, és ha netán bolgár szakirodalmi forrásra bukkannék, nem mulasztanám el azt azonnal közölni.

Így merengek ironizáló mélabúval, amíg az utóbbi id?k megszaporodó olimpiai kvóta közleményeivel kell szembesülnöm. Az irónia a koré – mondanám Madáchcsal –, az eredmények viszont az „övék”, a sportolóké, azaz, hogy a miénk – magyaroké.

A Helsinkiben győztes vízilabdacsapatunk. Állnak: Vízvári, Hasznos, Markovits, Bolvári, Martin, Gyarmati, Jeney; guggolnak: Szivós, Lemhényi, Kárpáti

Nagyon helyeslem azt a visszafogottságot, amivel a tömegkommunikáció kezeli a közelg? olimpia magyar részvételének és a magyar csapat várható szereplésének kérdéseit, s úgy látom, még az olimpiai formaruha ügyének stiláris izgalmait – különös tekintettel a „megálmodott” kalotaszegi „nagyírásos” motívikára – sem siettek a mindenre kész sajtómunkások kihasználni. A mostani szórványos és els?sorban a sportági keservekr?l tudósító híreknek összességükben arról kellene hozzávet?leges számokkal szolgálniuk, hogy vajh hányan is öltöznek be ezekbe a „fiatalos, sportos, könnyed és messzir?l is látványos” öltözékekbe.
De hát már elég hozzászoknunk a „kvóta” szóhoz is. Régebben ez, ha létezett is, nem az olimpiai el?játékhoz tartozott. Ahogy növekedett a versenyen részt vev?k száma – és ahogy er?södött a „periféria” újoncainak politikai önérvényesít? készsége –, úgy szervez?dtek a „zónaversenyek”, a selejtez?k. És ha azon netán derülünk is, hogy – mondjuk találomra – mindenképpen lennie kell óceániai válogatottnak a vízipólódönt?ben (eléggé nedves sportág ez), ne felejtsük el, hogy Pekingben már tizenhét nemzet képviselte a glóbusznak ezt az elképeszt? régióját – az els? olimpián tizennégy ország jelent meg – az öt kontinensr?l összesen.

A kvótagy?jtögetés – mi tagadás – eléggé siralmasra sikeredett: ahogy az olimpiai sportok és sportágak listáját nézem, talán ötben vagy hatban van esélye magyar sportolónak arra, hogy a nagy tévécsatornák „bonyolítói” a képerny?re küldjék ?ket szerte a világban. Itthon persze majd nézhetjük a kés? éjszakai válogatásokat a mez?nyök

végér?l. Merthogy a részvétel a fontos… A magyar aranyérmek kvótáján 1896 óta ez a sorrend: vívás, úszás, kajak-kenu, birkózás, torna, ökölvívás, öttusa, vízilabda, atlétika, lövészet, súlyemelés, cselgáncs. És most latolgassunk: van-e éremesélyes súlyemel?nk, hol vannak a focisták (Helsinki, Mexikóváros, Tokió…), a kardozók?

És hát persze nem arról a falmelléki piszkoskodásról van szó, hogy „merjünk kicsik lenni”. Hanem arról, hogy mit tehet a fokozódó „sport-világpolitikai” helyzetben az a nemzet, amelyik nem tartozik a nagyok közé, ám a sportjának múltja hallatlanul fényes, és megszokta, hogy mindig mindent ahhoz mérjen. Országos gyász volt – emlékezhetünk –, hogy a legutóbbi olimpián csak három arany sikeredett. Beragyogja-e az a múlt a jelent és a jöv?t? Aligha van jó válasz erre a kérdésre azon kívül, hogy mérjük föl a helyzetünket, vessünk számot lehet?ségeinkkel és becsüljük meg azt, amit ebben a hallatlanul elüzletiesedett és agyonmanipulált versenyben sikerként könyvelhetünk el. De ez se válasz, csak javaslat.

Olyan egyszer? a számítás. A Föld népességszáma már elérte a hétmilliárdot. Ez – ha nem tévedek – hétezermillióval egyenl?. A mi lélekszámunk – füllentsünk nagyvonalúan – tízmillió. Ha jól latolgatom az elérhet? aranyérmek számát (nem könny? ebben a naponta inflálódó sportvilágban), olyan egyharmadnyi arany volna az, ami arányosan kijár nekünk.

A londoni olimpia költségvetése mintegy tízmilliárd font – és akkor az összpárti elmebetegek budapesti olimpiáról ábrándoznak. Ebben az ügyben valóban jó, ha annak merjük látni magunkat, amik vagyunk: kicsinek. De ehhez a mérethez legyen társítva a józan ész, az önfegyelem, a mértéktartás.

Bár, bár… lánglelk? magyar vagyok én is. Ha mi rendeznénk olimpiát, egy-két nekünk tetsz? sportágat mi is bevihetnénk a m?sorba. Nézem a hajdani és egy id? után a sportági kvótából kikerült sportokat, mi állhatna közel a szívünkhöz?

A krikett és krokett aligha, ez az angoloké (a Los Angeles-i olimpia idején véletlenül Londonban id?ztem, tömegek álltak minden tévésbolt el?tt: valami krikettversenyen ?rjöngött az ország Hátsó-India ellen), a golf és a lovaspóló az egzotikus gazdagoké, a jeu de paume-t és a rogue-t ki sem tudjuk mondani, a baszk pelotával sem érdemes próbálkoznunk, nem tudjuk, mit szólnának hozzá a katalánok meg a gallégók. Vannak a bemutatott ágazatok között is jól hangzók: glima, szörf életmentés, síbalett, kutyaszánhúzás, léghajózás. Én mégis a kötélhúzásban látnám a legnagyobb hazai esélyt…

Szamárság, persze. De semmivel sincs kevesebb értelme és haszna ilyesféle anekdotikus bolondságokkal foglalkozni, mint az újkori olimpia „atyjának”, Pierre de Coubertinnek (eredeti neve: Frédy) lírai zöngeményén elandalodni: „A szépség vagy te, Sport”, „az igazság vagy te, Sport”, „a tisztesség vagy te, Sport”. Úgy tudom, a nevezett „báró” találta ki azt 1912-ben, hogy legyen szépm?vészeti „sportág” is az olimpián. Hát nem ? nyerte meg ezzel az „ódával”? Pedig álnéven küldte be. Lehet, hogy ? találta ki a fair play-t is?
Alexa Károly - magyarhirlap.hu

Ajánló